

Formen tjener ikke konseptet

Hundre Værelser med Teater Joker er blitt en uklar forestilling hvor tegneseriemimen som form ikke alltid tjener konseptet, mener vår anmelder, Elisabeth Leinslie. Forestillingen hadde premiere på Det Åpne Teater denne uken.

Anmeldt av [Elisabeth Leinslie](#)

Forestillingsnavn: Hundre Værelser

Spillested: Det Åpne Teater

Ensemble: Teater Joker

Regi: Niels Peter Underland

Tekst: Jesper Halle

Medvirkende: Kim Atle Hansen, Fredrik Hannestad, Guri Glans, Charlotte Grundt, Yngve Marcussen, Kari Ramnefjell, Haakon Strøm, Mario Rojas Bøckman

Kostymer: Christina Loverly

Lys: Cathrine Kleivdal

Johannes befinner seg i et hus. Et hus med hundre værelser. Her gjennomgår han en slags indre reise som krysser både tid og rom. Han settes på en rekke etiske prøvelser, og gjennom de mange valgene han tar, fremstår han som en god og samvittighetsfull Askeladden-figur, omgitt av samvittighetsløse egoistiske mennesker. Historien setter med andre ord opp et tydelig skille mellom de gode og de onde – på liknende måter som vi finner i folkeeventyrene.

Hva vil de fortelle?

Jesper Halles historie er nok først og fremst et symbolsk drømmedrama. Både fordi fortellerstrukturen bryter med dramatisk- og episk-logiske strukturer, og fordi historien er noe tydeligere på metanivå enn på det konkrete nivået. Leser vi det på denne måten, blir alle karakterene og hendelsene en del av Johannes selv, og forestillingens inkonsekvenser blir lettere å bære.

Allikevel, uansett hvordan jeg vrir og vender på denne iscenesettelsen, har jeg vanskelig for å forstå hvem denne mannen er, hvor viktig denne opplevelsen i huset egentlig er for han – i det hele tatt er det uklart hva kompaniet ønsker å fortelle oss.

Kvaler

Johannes (Kim Atle Hansen) spilles på en lett og ensidig måte som dekker til de store kvalene han nødvendigvis må gå gjennom. Dessuten drukner mange av de vanskelige hindringene og valgene i regiens konstante forsøk på å skape humoristiske øyeblikk. Det virker med andre ord som om Hansen har vanskeligheter med å skape kontraster til Underlands lett burleske tilnærmingen.

Det er et gjennomgående problem med denne forestillingen at regissøren dessverre ikke har klart å få det optimale ut av skuespillerne. Det er ingenting å si på engasjementet og innsatsen, men vi har sett dem bedre før. Muligens vil dette rette seg opp etter flere spillinger. For det skal sies at teaterformen tegneseriemime krever enorm presisjon når det gjelder timing, stemme og kropp.

Tegneseriemime

Tegneseriemime heter spilleformen Teater Joker har spesialisert seg i. Det er en form hvor skuespillernes kropp skaper både scenografi, lydkulisser og karakterer. Jeg tror at hvis denne formen virkelig skal slå an bør den finslipes og utvikles i nye og mer overraskende retninger. Det vi ser i *Hundre Værelser* er en form som virker tredd nedover et konsept, uten at det nødvendigvis tjener konseptet. I sitt forsøk på å rendyrke formen gjennom en hel forestilling, gjentar Underland seg selv og det blir kjedelig. Misforstå meg rett, det er mange fine bilder og øyeblikk i forestillingen, men er det nødvendig å benytte formen for formens skyld? Flere scener blir unødvendig tamme i denne drakten, og kunne kledd en enda mer ekspressiv tilnærming. Her kunne også lyd og lys tilført mye – disse elementene brukes altfor forsiktig og konvensjonelt til å kunne underbygge og forsterke den intenderte burleske teaterformen

